

SZÁM.

ugyan
Eredeti
esetben
zivenes
nyon is
l mel-
ertesz
alakja,
vola. —
iratko-
ország-
magyar
itogass
y a jó-
m kap-
ikerült
c adom
eg fog-
ancsak
d a Jé-
agy rá.

ongyos
J., St.

Aranka
Dollin-
m gyűj-
onszky
r., Jab-
ka 30
50 kr.,
, N. N.
Antalné
at Róza
oldstein
se 1 frt
ichtanz
Bognár
zly He-

Lloyd's

s ada-
csí.

m-épület
a.

KIS IRAP

Hű örökös. (Lásd a 76. lapon.)

XXXIV. kötet, 5. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. január 29-én.

A NAGYMAMA PÁPASZEME.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

Mikor megelégette, letett a földre és szigoruan mondá:

— Emlékezzél meg erről és tartsd eszedben, hogy aki hozzá nyul ahhoz, ami nem az övé, az tolvaj, akár kicsi tárgyat lopott, akár nagyot s aki kicsin kezd, nagyon végzi és gonosztevő lesz belőle.

Kézen fogott, szobámba vezetett és rám csukta az ajtót. Itt aztán kitört belőlem a düh és elkeseredés. Oda vágtam magamat az ágyamra és bömböltem, ahogy csak birtam. Hallani okvetlenül hallották, de senki sem törődött vele. Mikor bele fáradtam, abba hagytam és csak csendesen sirdogáltam. Lassan, lassan ebbe is bele untam és elaludtam nagy búbánatomban.

Mikor fölébredtem, már késő este lehetett, mert kint egészen sötét volt. Az én szobácskámban azonban egy kis lámpás égett. Tehát itt jártak, amíg aludtam. A lámpás mellett volt egyéb is: egy darab kenyér és egy pohár víz.

Ezt nem volt nehéz megérteni: ez volt ozsonna is, vacsora is. Próbáltam kinyitni az ajtót, — csukva volt. Fogságban voltam, kenyeren és vizen. Nagyot sohajtva ettem meg a száraz kenyeret és lefeküdtem. De egyhamar nem is felejtettem el ezt a napot. A kék szobába nem jártam többé.

Azt nem is kell mondanom, hogy a következő napon épen nem valami víg kedvvel keltem föl. Mikor eszembe jutott

az a hallatlan, rettenetes dolog, hogy verést kaptam és ráadásul vacsorára száraz kenyeret, szörnyű módon el voltam keseredve, mert szentül hittem, hogy ez mind csupa borzasztó igazságtalanság volt.

— A nagymama pedig most még azt várja, hogy bocsánatot is kérjek tőle... de azt ugyan várhatja... nem kérek bocsánatot, nem én, csak azért sem!

Nagyon el voltam rá tőkélve, hogy makacsul durcázaskodni fogok. Persze, mihamar tapasztaltam, hogy valami nagy hasznom nem lesz belőle. A nagymama reggel csak olyan nyugodt volt, mint máskor és így szólt hozzám:

— Tegnap igen gonoszul viselted magadat. Remélem, már beláttad. Azt óhajtom, hogy őszintén javulj és őszintén kérj bocsánatot.

— Én nem akarok bocsánatot kérni!

— A mint tetszik. Akkor magadnak tulajdonítsd, ha úgy jársz, a mint a konok makacsokdók érdemlik.

Nem bánom, el vagyok rá készülve, gondolám. Haragszom, hát haragszom. A leczkét nem fogom tanulni, ha kimegyek a kertbe, be nem jövök egyhamar, elmulatok én ott jól. Majd megmutatom, hogy én is meg tudom bosszantani a nagymamát.

Ez a tervem azonban nem sikerült egészen.

A reggeli után, mint máskor, mindjárt indulni akartam egy kis futkosásra.

— Maradj itt! parancsolá a nagymama. Ma nem mégy ki a kertbe. Később, majd ha én ráérek, velem jössz sétálni. Addig ülj oda a dolgozó asztalkához és ird le, amit oda készítettem.

A míg azt le szabad mozd

Ez rossz talhoz és ottam: legalább nekem akkor arra gondoltam, hogy megfogtam megfogtam volt a megteszi, hogy ebédet sem nálom. Azur és kivezetett kellett ott kunalmas volt szoba áristo megint a nagy fris levegőre veszett, hogy A nagymamam mellett, És egy csöpp igen pirong nem mulatt gyaratáta kutyával és játszani. É már a szobam le.

Álmos sem és az vesen esett feküdnöm, Mert tudta: geket hívott nekem is jó Az orvos ve ki igen nyá

A míg azt le nem irod, addig onnan nem szabad mozdulnod.

Ez roszul kezdődik. Leültem az asztalhoz és ott egy nagy feladványt találtam: legalább is tiz sort kellett leírni. Az nekem akkor nagyon sok volt. Eleinte arra gondoltam, hogy ott ülök, de nem irok. Hanem aztán mégis lassanként jobban megfontoltam. Már sok tapasztalásom volt a nagymamával; még csakugyan megteszi, hogy ott tart akár estig is, még ebédet sem ad. Már csak inkább megcsinálom. Azután kézen fogott a nagymama és kivezetett a kertbe. Vagy egy óráig kellett ott kézenfogva járnom. Rettentően unalmas volt ez nekem. Aztán megint szoba áristomba kerültem és csak délután, megint a nagymamával, mentem egy kicsit fris levegőre. Az a szándékom is kárba veszett, hogy nem végzem a leczkémet. A nagymama rettentő türelemmel ült ott mellettem, lehetetlen volt rajta kifogni. És egy csöppet sem haragodott, nem is igen pirongatott. Csakhogy a leczke után nem mulattatott a nagy képeskönyv magyarázatával, nem is mesélt, az Ami kutyával és Bibi cziczával sem engedett játszani. És még alighogy esteledett, már a szobácskámba kísért, hogy feküdjem le.

Álmos nem voltam még egy csöppet sem és az meg különösen nagyon keservesen esett, hogy ma oly korán le kell feküdnöm, nem lehetek ott a vacsoránál. Mert tudtam, hogy a nagymama vendégeket hívott, régi jó ismerőseit, kik már nekem is jó és kedves ismerőseim voltak. Az orvos volt az egyik. Ez a nejevel jött, ki igen nyájas volt mindig hozzám. Azért

is szerettem, mert kis fiát, a ki velem körülbelől egy ívásu volt, többször elküldte hozzám játszani, én is eljártam a nagymamával hozzájuk. De még inkább szerettem a jó öreg Szálkai ügyvédet. Ugyanaz a jó öreg ur volt, kit először a kertben láttam a nagymamával sétálni, mikor az ezer forintról beszélgettek. Azóta nagyon megbarátkoztam vele. A hányszor csak a házhoz jött, pedig gyakran jött, mindig hozott nekem valamit, hol egy kis csemegét, hol apró játékszert, még el is játszogatott velem, mesélt szép történeteket, ebédnél-vacsoránál pedig jó falatocskákat könyörgött ki számomra a nagymamától. Láthattam, hogy szeret; de én is szerettem igazán. Nemcsak mert jól tartott csemegével, hanem mert igazán olyan jóságos kedves öreg ur volt.

És most itt van Szálkai bácsi, én pedig áristomban! Nem is beszélhetek vele, aztán bizonyosan kérdezősködni fog utánam, a nagymama elbeszél neki mindent — mert Szálkai bácsinak mindig elmondott mindent, de mindent! — és Szálkai bácsi bizonyosan roszat fog rólam gondolni, talán nem is fog szeretni!

Már ez így mégis csak roszul van. Talán jobb lett volna mindjárt reggel bocsánatot kérni, akkor már tul volnék minden bajon.

Hiába feküdtem le, szó sem lehetett róla, hogy aludni tudjak. Mérgelődtem, boszankodtam, elégedetlen voltam saját magammal. Mert jól meggondolva, Szálkai bácsi aligha fogja helyesnek tartani, hogy a kék szobából almát, körtét loptam, de talán azt sem, hogy a nagymamával szem-

ben úgy toporzékoltam. Kár volt biz' azt tenni.

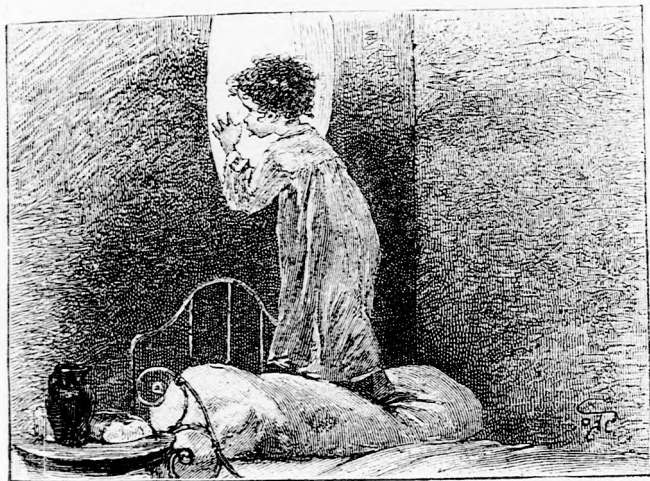
Fejem fölött volt a kerek kis nyílás a falban, azon át behallatszott. amit a szomszéd szobában beszéltek, mikor ott vacsoránál ültek. Persze csak a hangosabb beszédet érthettem meg. De azt jól megértettem, mikor Szálkai bácsi kérdé:

— Most jut eszembe, — hol az én Sándor barátom? Egész este nem láttam.

— Nem ám, mert rossz fát tett a tüzre, büntetést kapott; felelé a nagymama.

— Ohó! Már ez öreg hiba. És mit követett el?

Természetes hogy nagyon kíváncsi voltam hallani, miképp mondja el a nagymama az én viselt dolgaimat. Mondhatom, egy cseppet sem örültem, hogy a vendégek meg fogják tudni. Valjon mindent megtudnak-e?

...ORROT MUTATTAM NEKIK.

Fölemelkedtem és fölægaskodtam a nyílásig. Ha nem is mindent, de nagy részét hallhattam a nagymama beszédének. Hát bizony körülbelül elmondta ő az egészet úgy, amint történt. Szálkai bácsi összeráncolta a homlokát, az orvos neje pedig tüzeskedve pattant ki:

— Ejnye, de hiszen ez világos gonosz gyerek! Ez rettenetes! Ilyen kis mihasznával vesződni!

— Valóban nehéz feladat, tévé hozzá az orvos.

Mondhatom, nem valami mulatságos, ha az ember ilyet hall magáról. Mérgesen pillantottam az orvosra és nejeire s mert egyebet nem tehettem, csufondárosan orrot mutattam nekik, persze abban a reményben, hogy nem látják.

De hát sehogysem volt szerencsém. Mert Szálkai bácsi véletlenül éppen ekkor

oda pillantott, amint föltámasztottam és uj Szálkai bácsi

annyian nagytam. Ekképlődéssel. Amikor én cs

oda pillantott. Nagyon figura képem lehetett, amint fejemet ott a kis nyílásban tartottam és ujjaimat az orromhoz emeltem. Szálkai bácsi hangosan kaczagott s a töb-

biek, az ő szeme irányát követve, mind oda néztek felém. Persze hogy nagy hirtelen alá buktam és nem tudom: láttak-e mindnyájan; de az bizonyos, hogy mind-

... ELSZÁNTAN HOZZÁ FOGTAM. (Lásd a 71. lapon.)

annyian nagyot nevettek, alkalmasint rajtam. Ekkép szégyenben maradtam a leskelődéssel. A vendégek már rég elmentek, mikor én csupa boszuságtól még mindig

nem tudtam aludni. Még álmomban is mindig az üldözött, hogy nevetnek.

Másnap reggel szükségesnek találtam, hogy jól megfontoljam a dolgot. Mit

tegyek? Ha folytatom a durczáskodást, megint olyan keserves napom lesz. Már csak inkább abba hagyom.

Mentem a nagymamához és pironkodva, pityeregve bocsánatot kértem. Ő pedig komolyan, de szeliden megsimogatott s így szólt:

— Így már jól van, fiacskám. Lásd, ezt már tegnap reggel megtehetted volna, akkor sok kellemetlenségtől megkíméled magad. Iparkodjál, hogy jövőre ne történjék ilyesmi és ne kövess el rossz csinyeket, mert akárhogy akarod titkolni, én megtudom.

Erre nem szóltam semmit, de annál inkább gondoltam valamit. Azt gondoltam, hogy nem nagy mesterség mindent kitalálni, mikor mindig ott van az orrán az a boszorkányos pápaszem, megsug neki mindent az a veszedelmes tündérke. Ne volna csak az a varázseszköze, majd kifognék én rajta. Vagy pedig volna csak nekem olyan pápaszemem, bezzeg másképp volnánk akkor! Mért is nincs nekem valami jó tündérkém, aki segítsen!

Ez a gondolat nem hagyott el. És a mint ezt forgattam a fejemben, egyszerre csak eszembe ötlött valami.

— Hm! Hozzá juthatnék én ahhoz a pápaszemhez... csak okosan kellene kilesni... ügyesen elcsempészni. Nagyon vigyáz ugyan rá a nagymama, de egyszer valamiképp mégis megkaparitom és akkor én leszek a hatalmasabb. Jaj csak megtehetném!

Ettől fogva mindig azon járt az eszem, miképp csenhessem el a nagymama pápaszemét. Nehéz feladat volt, semmiképp sem került jó alkalom. Először is mindig

ott hordta az orrán; de meg ha néha le is tette egy kis időre, nem tette az asztalra, ahol ott felejtette volna, hanem mindjárt egy kis tokba, melyet fekete szalagra kötve a nyakában viselt. Így hát nem lehetett hozzá jutni.

— Ha nappal nem, hát éjjel! gondolám. Éjszakára csak leteszi? Ma ébren maradok és mikor már mindenki alszik, beosonok a nagymama szobájába és elviszem ezt az ördögös szerszámot.

Ezt a tervet jól kifőztem és este mindjárt hozzá is fogtam megvalósításához. Ártatlan képpel feküdtem le, mintha semmi titkos terv sem főne a fejemben. Hogy el ne aludjam, folyvást csipkedtem az oromat, fületem, kezeimet és szerencsésen el is értem, hogy ébren maradtam. Már minden elcsöndesedett a házban s nyugodt lehettem, hogy mindenki alszik. Ekkor én fölkeltem.

Nagyon sötét volt, okvetlenül gyertyát kellett gyujtanom. Mert sötétben hogy találom meg a pápaszemet? Vigyázni is kell, hogy bele ne ütközzem valamibe, mert a lárma fölébreszthetné a nagymamát.

Mezitlább, csak háló ruhácskámban s a gyertyával kezemben megindultam a fontos vállalkozásra. Lépteimmel nem okoztam zajt, de a mint a szomszéd szobába nyitottam, melyben a nagymama aludt, az ajtó veszedelmesen nyikorgott. Erre nappal soha sem ügyeltem volt s most ugyancsak megszeppentem tőle. Hát ha fölébred a nagymama?

Elfojtott lélekzettel álltam egy-két percig az ajtónál. De mihamar megnyugodtam. Nem mozdult senki, semmi.

A nagymama egyenlő, szalagos hetek odábl

Legelő...
gig. Ott ne...
agy mellett...
Már az kis...
menni; de...
térek üres...
óvatosan k...
lyen aludt...
tem a szek...
ott sem lát...
Hol lehet?...
a feje alá...
Már onnan

De m...
sebb hely...
csakhamar...
nagymama...
lagon.

A gy...
közel, me...
volna a na...
tettem a...
ovatossá...
mesen vi...
nyugodtan...
mozdulatl...
szott olya...
kedve. B...
valami ke...

Nag...
sen megle...
belőle a...
fogtam (I...
ugyancsa...
kezember...
nagymam

A nagymama mélyen alszik, hallom egyenlő, szabályos lélekezését. Bátran mehetek odább.

Legelőször is az asztalon néztem végig. Ott nem volt semmi. Bizonyosan az ágy mellett az éjjeli szekrénykén tartja. Már az kissé veszedelmes, olyan közelre menni; de ha egyszer belefogtam, nem térek üres kézzel vissza. Lábujj hegyen, óvatosan közeledtem. A nagymama mélyen aludt. Egy pillanat alatt végig néztem a szekrénykén, de nagy csalódásomra ott sem láttam a pápaszemet. Ez már baj. Hol lehet? Hová dúghatta? Talán épen a feje alá a párnák közé szokta rejteni! Már onnan aztán bajos lesz előhuzni.

De még ennél is sokkal veszedelmesebb helyen volt. Fürkészgetés közben csakhamar észrevettem, hogy ott lóg a nagymama nyakán a hosszú fekete szalagon.

A gyertyával nem mehettem egészen közel, mert az erős fény fölébreszthette volna a nagymamát. A gyertyát tehát letettem a földre és a lehető legnagyobb ovatossággal közeledtem, közben figyelmesen vizsgálva arcát. Teljesen megnyugodtam. Szemei le voltak hunyva, mozdulatlanul feküdt. Csak az ajkain látszott olyasmi, mintha mosolyogni volna kedve. Bizonyosan álmodik, még pedig valami kellemes dologról.

Nagy örömemre a tok lelógott, úgyesen meglehetett fogni, kinyitni és kivenni belőle a pápaszemet. Elszántan hozzáfogtam (Lásd a képet a 69. lapon.) Szívem ugyancsak dobogott. Sikerült! Most már kezemben a hatalmas varázs eszköz. A nagymama nem is sejti, mi történik. Ujra

ránéztem, — folyvást mélyen, csöndesen aludt.

Alig tudtam hová lenni nagy örömben; diadalmasan szorongattam kezemben a pápaszemet s halkán mondám:

— No tündérke, most már nekem fogsz szolgálni, ugy-e?

El voltam rá készülve, hogy a tündérke rögtön ott terem előttem és hódolva jelenti ki szolgálat készségét. Ez bizony nem történt. De még is láttam valamit. Ott mozgott a falon... később mikor már tul voltam ezen a furcsa histórián, az jutott eszembe, hogy ami ott a falon mozgott, az nem volt semmi egyéb, mint az én árnyékom, melyet a földön álló gyertya fénye okozott; de akkor nem gondoltam erre, hanem örvendve is, kissé borzadva is hittem, hogy a tündér lebeg ott. Akkor meg már szentül hittem, mikor egy sajtóságos tompa hang, mintha a földalól jött volna, így szólalt meg a kérdésemre:

— És mért szolgáljak én neked?

— Mert tudom, hogy annak tartozol szolgálni, a kinél a pápaszem van.

— És mit kívánsz tőlem?

— Azt kívánom, hogy ezentul az történjék, amit én akarok, nem pedig amit a nagymama. Eddig ő tudta mindig dig, hogy én mit csinállok, mert megsugtad neki; de most nekem sugd meg hogyan fogjak hozzá, hogy nagymama ne tudja meg mit csinállok.

Vártam, hogy a tündér alázatosan felel nekem, új gazdájának. De nem felelt. Hanem e helyett más valami történt, még pedig olyan, amire egy csöppet sem voltam elkészülve.

Hogy történt, hogy nem, azt egészen biztosan nem tudom, mert épen ekkor háttal voltam fordulva a gyertyának és a nagymama ágyának. De egyszerre csak felfordult és kialudt a gyertya, teljes sötétség támadt s már ettől is megretten-tem. Hát még a következő pillanatban! Ugy éreztem, mintha valami óriás markolt volna meg. Egyszere csak felkapott valaki és magasra emelt aztán vitt... vitt... nem tudom hova. Ugy meg voltam rémülve, hogy azt hiszem, talán el is ájultam ijedtemben.

Mikor magamhoz tértem, teljes sötétség volt körülöttem s nem igen tudtam, igazán történt-e velem valami, vagy csak álmodtam. Elaludtam, s másnap reggel ágyban fekve találtam magamat. Ekkor már végig tudtam gondolni a történeteket s első gondolatom az volt, hogy az a furfangos tündér mégis csak a nagymamának fogja pártját.

(Folytatása következik.)

A KÉT MÉRGES KOCSOLYÁS.

— Veszedelmes jeges história. —

(Hát képpel.)

ETEN gondoltak egyszerre épen-ségesen ugyanegyet. A hetyke Guszti urfi és a mérges Mihály bácsi. Mondom, egyet gondoltak, de más-más okból.

— Pompásan fagy, megyek korcsolyázni, gondolá Guszti urfi. Megyek, de nem oda, ahová a többiek. Ott nekem szűk a világ, minduntalan utamba áll valaki, pedig én kedvemre akarok iringálni. Megyek a nagy molnár tóra, az messze van,

oda nem jár senki, ott magam leszek az ur. Hallottam, hogy már az is jól befagyott.

Ment is és mihamar széltiben-hoszszában végig siklott a jókora tavon, egészen a kedve szerint.

Neki kedvére volt, de nem volt kedvére Mihály bácsinak, ki éppen ekkor érkezett oda. Mérgesen dörmögte is mindjárt:

— No tessék, hát mégis van itt valaki! Azt hittem, senki sem lesz, nem főgnak rajtam nevetni. Pedig csak azért is megtanulok korcsolyázni. Eltökéltem, hát meg is teszem. Szeretném tudni, mért lehessen csak a fiataloknak ez a multságuk. Megmutatom, hogy ha két mázsát nyomok is, pár nap múlva csak úgy fogok röpülni a jegen, mint az a vékony urficska ott ni. Különben van itt hely elég kettőnknek.

Ha boszusan is, de felkötötte a korcsolyáit és ráment a jégre és neki iramodott. Hú kutyája, a Tupi, vígan kaffogott körülte s örvendett, hogy gazdája

végre ilyen
Tupi bizony
vele akart
bácsi csak
rezni.

Persz
hézkes M
szepegett,
ről Guszt
dott is.

— M
És milyer
elriaszton

S a l
sikamlásá
Mihály bá
hály bácsi
hogy ösz

— H
gesen. Va

— N
nevetve. A
térni. Ha

És
bácsi ped
azért sem
gosabban

végre ilyen mulatságra szánta rá magát. Tupi bizonyosan azt hitte, hogy gazdája vele akart versenyt futni. Pedig Mihály bácsi csak jó étvágyat akart magának szerezni.

Persze eleinte bajosan ment, a nehézkos Mihály bácsi minduntalan attól szepegett, hogy elesik. Látta ezt messziről Guszti urfi s nevetett is, boszankodott is.

— Mit lábatlankodik ez itt nekem? És milyen ügyetlen! No hiszen mindjárt elriasztom én innen.

S a hetyke Guszti urfi úgy irányozta sikamlását, hogy minduntalan éppen a Mihály bácsi orra előtt sikamlott el. Mihály bácsi pedig mindannyiszor megijedt, hogy össze ütköznek.

— Hallja-e barátocskám! kiáltá mérgesen. Van itt hely elég, menjen másfelé.

— Nem kell félni, felelé Guszti urfi nevetve. Aki érti a mesterségét, ki tud térti. Ha nem tetszik, távozzék.

És újra meg újra kezdte, Mihály bácsi pedig egyre mérgesebb lett, de csak azért sem távozott, hanem annál haragosabban kiabált. Az okos Tupi kutya

hallotta ezt és kitalálta, hogy gazdája nem szereti azt a hetyke urfit. Mikor tehát Guszti urfi megint közelre jött, Tupi mérgesen neki rontott. Csakhogy ebből nem lett nagy haszon. Mert Guszti urfi megbotlott a kutyában és elvesztette az egyensúlyt, elbukott, még pedig ugy,

hogy Mihály bácsit is feldöntette. Ott hemperegtek a jégen.

— Ejnye szedte-vette terringette! kiáltá mérgesen az öreg. Hát így kell magát viselni a fiatal embernek?

— De én mondom azt, hogy kutyával kell járni a jégre, hogy a lába közé botoljék az embernek!? ... dühös-ködött Guszti urfi.

— Minek botorkál körülöttem?

— Ott járok, ahol nekem tetszik.

— Én pedig a kutyával járok, mert nekem úgy tetszik.

A jégen hemperegve czivakodtak így, aztán valahogy lábra álltak, ami különösen Mihály bácsinak nem volt könnyű. Egyik is, másik is szeretett volna mindjárt haza menni, de nem ment.

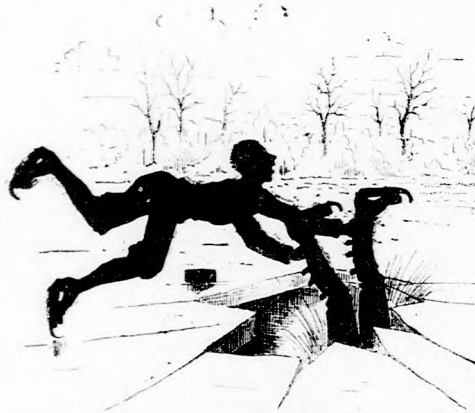
— Még azt gondolná, hogy nem me-
rek itt maradni ő miatta, gondolta egyik
is, másik is.

Tovább korcsolyáztak. Guszti urfi,
akinek nemcsak fűgébblába, hanem jobb
szeme is volt, látta, hogy a tó végén nagy
lék van a jégben, bizonyosan halászok vág-
ták. El is kerülte, de látta, hogy Mihály
bácsi épen arra tart. Figyelmeztethette
volna idején, de csupa boszuságból nem
tette.

Hanem aztán annál inkább bántotta
a lelkiismerete, mikor látta, hogy az öreg
egyenesen a léknek szalad. Most már kia-
bált neki, de a boszus öreg nem hallga-
tott rá.

— Ejnye no, még bele pottyan! . . . és
ha odavész, a lelkemen szárad.

Széleseben iramodott az öreg után,
de már későn. Mihály bácsi csak-
ugyan nem vette idején észre a veszedel-
met s mikor észrevette, úgy megrémült,
hogy hanyatt esett és egyenesen bele-
zuhant a lékbe. Guszti urfi oda érkezett,

de nagy hirtelenében már csak a lábát
tudta megfogni az öregnek.

Persze, ha biztos száraz földön és
széles czipő talpán áll, így is meg birta
volna tartani. De hát a jég nagyon sikos,
a keskeny korcsolyán meg nem igen
könnyű erősen megállni, még ha olyan
hetyke urfi is valaki, mint Guszti urfi.

Az lett bizony belőle, hogy Guszti
urfi nagyon megbánta, a miért nem szólt
idején, hanem csupa mérgeskedésből en-
gedte, hogy Mihály bácsi neki szaladjon
a léknek. Már elkésett a megbánással és
az történt meg vele, hogy elvesztette az
egyensúlyt és fejfelé lefelé utánna bukott
az öregnek, be a jeges vízbe, a jég alá.

Ugy eltűntek a lékben, hogy nyomuk
sem látszott.

Látta ezt a hűséges Tupi kutya, azaz
hogy azt látta, hogy egyszerre senkit sem
lát. Nincs se gazdája, se pedig ellensége.

Tupi okos jószág volt és tudta azt,
hogy télen a jég alatt nagyon hideg a víz.
Mindenfelé elment a gazdájával, de most
már mégsem kívánt a jeges fürdőben osz-
tozni. Csak megállt ott a lék mellett.
A gazdája kalapja ott uszott a vizen, a

Guszti urfi
ugy okos
kalapjokén

hogy hát
kalapja.

Azt
az ugatás
tot tett ez

Mert
s a két mé
bukott, ha
Csak az v
a jég alatt
lották, an
pillanat m
éken. Nag
guk is.

— N
másszunk
épen nag
fogai vacz
Ó vo
rott ki e
get. Aztá
haza. Szer

Gusztí urfié kint volt a jégen. Tupi tehát úgy okoskodott, hogy majd kijönnek a kalapjokért. Ugatott erősen le a vízbe,

hogy hát siessen a gazdája, mert elázik a kalapja.

Azt hiszitek, hogy hiába való volt ez az ugatás? Nem a! Nagyon jó szolgálót tett ezzel Tupi.

Mert a tó szerencsére nem volt mély s a két mérges korcsolyás, amint a vízbe bukott, hamar földet érzett a lába alatt. Csak az volt a baj, hogy nagyon sötét volt a jég alatt. De a Tupi kaffogását jól hallották, annak irányában siettek és pár pillanat múlva már kidugták a fejüket a éken. Nagyon örült Tupi, de még ők maguk is.

— Ne pöröljünk, Mihály bácsi, hanem másszunk ki szaporán, mert ez a víz éppen nagyon meleg, szóló Gusztí urfi s fogai vaczogtak a hidegtől.

Ő volt a fürgébb és ügyesebb, ő ugrott ki először, ő segítette ki az öregget. Aztán a víztől csorogva szaladtak haza. Szerencsére csak jókora nátha lett

a vége. De a veszedelmet nem felelték el egyhamar.

— Ha békésen, barátságosan mulattunk volna, nem ér az a kellemetlenség.

Ezt gondolták mind a ketten és okultak a kárukon.

A KIS BÉKEKÖVET.

Egy timár és egy sütő szomszédok voltak s barátságos jó viszonyban éltek egymással.

A sárga és a fehér kötény mindig a legjobb egyetértésben tértek meg egymás mellett. Ha a timárnak gyereke született, azt rendesen a sütő tartotta keresztviz alá s lett az új honpolgár keresztapja.

Ünnepek alkalmával, különösen pedig Karácsonkor: mindig átment a sütőné timárékhöz, kiknek gyermekeik nem voltak, egy kosárral a karján, s kiosztá a kis apró keresztfiat között, amit a kis Jézus a fehér takaró alá rejtett. S minél inkább örültek a kicsinyek keresztanyjuk ajándékainak, annál szorosabban füzte össze a szeretet a két asszony szívét.

De semmi sem állandó a földön, s gyakran a kis bajnak nagy következményei vannak; ugyanis: mind a két szomszédnak volt egy-egy kedves kutyája; a timárnak, mint vadászat kedvelő embernek, egy nagy barna Mordax nevű vizslája, a sütőnek pedig egy szép hófehér Filáxa.

Történt egyszer, hogy a timár kutyája Mordax egy csontért össze kapott Filáxal. A morgásból verekedés, majd marakodás lett, s mielőtt a sütő közbe léphetett volna, kutyája bezuzott fövel feküdt előtte, míg Mordax büszkén hagyta el a csontatért, gyorsan eleblábolva a végzetes csonttal.

A sütő megboszankodott s egy követ kapott fel, hogy hozzá vágja az erőszakos kutyához. De a kő nem a kutyát találta, hanem beröpült a timár ablakán s csak a jó szerencse őrizte, hogy nem érte

homlokon a szomszédot. A timár pedig a nélkül, hogy kérdezte volna, honnan jött az a kő, mérgében fölrántotta a kirtört ablak szárnyát s méltó haragját bosszus arcvonásai bizonyították.

Am a szomszéd nem maradt ám adós. A nagy zajra össze futott a nép; volt mit nézni az embercsoportnak. A sárga és fehér kötény ugyancsak összekeveredett egymással a nagy dulakodásban!

Először a sütő hagyta el a csatatér, de csak azért, hogy szomszédját a bírák előtt bepanaszolhassa.

A nap lement, még pedig mind a két szomszéd haragjával. Másnap a hogy megvirradtak, a sütő bepanaszolta ellenfelét s azonnal föl is hívatta a törvény elejébe. Itt aztán mindketten elmondták: hogy és mikép történt. Mindenik erősen védte a jogait.

A bíró a két fél között nagy bölcsen a következő ítéletet hozta: a timár fizessen a halálra mart Filaxért egy ezüst frtot, a sütő pedig csináltassa meg a betört ablak táblát. A perköltséget pedig mind a ketten egyenlően viseljék.

Ettől fogva a két család közt harag

támadt, nem volt többé meg az a barátságos jó viszony, a mely eleinte oly szépen összekötötte őket. Ugy az aszonyok, mint férjeik, még az utcán is kikerülték egymást ha találkoztak. A gyermekek sem részesültek többé a fehér kötény alól a Jézuska ajándékaiban.

Ez így tartott vagy egy évig.

Egy napon a timár, midőn nejével asztalhoz ült, kenyerök nem lévén: kis fiokat, a hét éves Károlykát elküldték czipóért: de nem szomszédjukhoz, a sütőhöz. Károlyka pedig anélkül, hogy valamit szolt volna szándékáról, átszaladott keresztatyjához, az ellenséges sütőhöz. Nem sokára mint békekövet tért vissza, olajág helyett egy nagy vajas kiflit tartván kezében, melyet letéve, csakhamar vissza futott atyjához.

Még azon az este a szomszédok is néhány barátságos, békéltető szót váltottak egymással. Másnap a fehér és sárga kötény a zöld padon ismét szépen megfér egymás mellett. A timár gyerekei megint örülhettek karácsonkor a kis Jézus ajándékainak, s a béke angyalát többé semmi sem üzte el a szomszédok köréből.

Stöber nyomán

b. Gspann Károly.

HŰ ÖRKÖDÉS.

(Képpel a czimlapon.)

*IPPI, vippi, csirr csirip,
Nincsen mag, se szem.
Erdő, mező nem virit,
S nagyon éhezem.
Ablakodon kopogtatok —
Egy kis morzsát tán csak kapok!*

*Mily hangosan csiripel
Ez a kis veréb!
Krr madár! Hess innen el!
Még felköltened!
Kis gazdám ha fölébredett,
Megkapod az ebédedet.*

A FEHÉR TYUKOCSKA.

— Népmese. —

(Vége)

MINDEN esztendőben pontosan megjött az öreg anyóka pár heti látogatásra. Mindig csak oly törődött, szegényes öreg anyóka volt, s az emberek csodálkoztak, hogy a gazdag János gazdának ily szegény rokona van, és hogy mindenkin segít, csak ezen nem. János gazdáéknál persze csak mosolyogtak az ilyen beszéden és mindig nagy volt az öröm, mikor a jó tündérke ott időzött a házban. Nem is jött az csak úgy hiába, hanem azért jött, hogy Rózsikát tanítsa. Csakhogy ezt megint nem tudták. Annál inkább bámultak, mikor tapasztalták, hogy Rózsika évről évre nemcsak szebb és kedvesebb, okosabb: hanem ügyességben, ismeretekben sincs párja, sütni, főzni, fonni, varrni senki sem tudott úgy a faluban, írása a papnak sem volt olyan szép; akármit szólt, akármit tett, az mind olyan helyes és okos volt, hogy messze földre futott a hire. E mellett mégis szerény és kedves maradt, soha sem jutott eszébe, hogy akár szépségére, akár ügyességére kevély legyen.

János gazda nagy gazdagságának és jótékonyságának, Rózsika csodaszépségének és okosságának, meg a fehér tyukocskának a hire azonban eljutott egészen a királyi palotába is és az öreg király szerette volna látni mindezeket. Elküldé tehát főudvarmesterét János gazdához, szíves meghívással, hogy egész familiástul, tyukostul látogasson el a királyi palotába.

Már ez nagyon nagy tisztesség volt, amelyet el kellett fogadni. János gazda azonban nem feledkezett meg a tündér intéséről és kikötötte, hogy olyan uton menjenek, amelyen egyetlen egyszer sem jutnak hidra vagy csak víz közelébe. Ezt is kimódolták és nagy kerülővel, de végre szerencsésen megérkeztek a királyi palotába, ahol igen szívesen fogadták őket.

Nemcsak fogadták, hanem mihamar senki sem beszélt másról, mint a csodaszép és kedves Rózsikáról. Aki csak látta, akihez csak szólt, az mindig újra oda kívánczozott a közelébe, az öreg király alig akarta elereszteni maga mellől. Az ifju királyfi pedig másnap reggel oda lépett a király elébe és szépen, illedelmesen, de határozottan is kijelenté, hogy ő feleségül veszi Rózsikát, kéri tehát királyi atyját, egyezzék bele.

Az öreg király elgondolkozott.

— Hm! Hm! Bajos az mégis egy kicsit. Persze hogy nagyon kedves, nagyon okos és nagyon szép az a Rózsika, valósággal királynénak született. De hát mégis csak bajos, mert hát úgy illenek, hogy királyfi királyleányt vegyen feleségül.

De a királyfi újra csak azt mondta, hogy ő csak Rózsikát veszi feleségül; és maga az öreg király sem ellenezte sokáig. És mind, akik csak a palotában voltak, nagyon örültek, mikor meghallották, hogy a királyfi elveszi a csodaszép és kedves Rózsikát.

Mindjárt meg is tartották a gyűrűváltást és nagy ünnep, vigasság volt a palotában. Rózsikát felöltöztették olyan ruhába, minő a hercegasszonyokat illeti;

meg és most már szinte káprázott a szeme mindenkinek, aki ránézett.

A nagy lakoma után kísértáltak a királyi kertbe s amint ott sétálgattak, eljutottak a nagy tóhoz is, melyen szép nagy csónakok ringatóztak.

— Pompás idő van, menjünk kissé csónakázni, mondá a királyfi.

— Igen ám, de nekem nem szabad vízre mennem, felelé Rózsika.

— No persze! Mikor én is a csónakban vagyok, akkor nincs mitől félni.

A fehér tyukocska, mely mindig ott ült a Rózsika vállán, ijedezve csapkodta a szárnyait és rikoltozva kodácsolott. Rózsika habozott is; de mind, akik csak körülte voltak, nevettek ijedezésén, a királyfi pedig vigan mondá:

— Csak nem hiszel jobban ennek az ostoba tyukocskának, mint nekem! Mondom, nem lehet itt semmi bajod!

De a következő pillanatban nem mondá ám ezt többé. Rózsika röstelte, hogy nevetik, tehát belépett a csónakba. Ámde a csónak, hogy, hogynem, senki sem foghatta fel, rögtön félrebillent s Rózsika kibukott a vízbe. Rémülten kiáltottak s több deli vitéz, maga a királyfi is, rögtön utánna ugrott a vízbe. Lebuktak a víz alá, mélyen a tó fenekére, de hiába, még csak a holttestét sem találták meg Rózsikának.

Mikor János gazda és felesége megtudták a szerencsétlenséget, persze rop-pant szomorúságba estek és megmagyarázták a királyfinak, hogy kár volt Rózsikát a csónakba erőltetni, a jó tündér tiltotta ezt meg s bizonyosan nagy oka volt rá, alighanem valami gonosz ellensége lakik

ott a vízben. Amint ezt mondták, fájdalmas kodácsolás hallatszott: a fehér tyukocska járt ott s egyszerre csak fölszállt a királyfi vállára. A királyfi el akarta kergetni, de János gazda így szólt:

— Én csak azt mondom, ne izzé el. Ez is a jó tündér ajándéka s jelent valamit, ha Rózsika után most más valakire száll.

— Talán vezetöm akar lenni, szólt a királyfi. Ha a jó tündérnek ellensége van s ez rabolta el Rózsikát, megkeresem akár a világ végén és megszabadítom!

A tyukocska elégedetten kodácsolott s a királyfi tüstént utnak indult. Igen ám, de mikor már egy darabon ment, eszébe jutott, hogy hát voltaképen nem tudja, merre menjen.

— Jaj tyukocskám, most az kellene ám, hogy megmondjad, merre menjek.

A tyukocska ismét elégedetten kodácsolott, mintha azt akarná mondani, hogy majd utba igazítja ő. Amint a királyfi odább ment, a tyukocska nyugtalanul kezdett rikoltozni.

— Ugy látszik, azt akarja, hogy ne erre menjek, szólt magában a királyfi.

De a tyukocska megint csak nyugtalanzkodott, addig-addig, míg nem a királyfi mindenféle indulgatva, végre eljutott a tóhoz, melybe Rózsika bele esett. Minél közelebb jutott, a tyukocska annál elégtelbben kodácsolott.

— Talán azt kívánja, hogy a tóba ugorjak Rózsika után? gondolá a királyfi.

Erre a tyukocska olyan örvendő kotyogott, hogy szinte érteni lehetett, mintha mondaná:

— Persze, persze, azt kell tenned.

— Jól v
királyfi.

Amint u
ijesztő alak k
getően szólt:

— Jól
cselekszel! L
hogy kiszab
meg, hogy ez
odalent, hol
rá nem isme
maradsz.

— Nem
tom, vagy ma
okoztam vesz

És elszá
kor leért a f
ban, hanem
volna. És a
sen a fehér t
állt a gonosz
lyal szólván

— Mos
a hány rabor
lod, melyik
kerülsz.

S egy
előtt a halak
mert hogy
alakban? E
ezüst pikkely
dett, a tyu
örömmel ke

— Ez H
fogta a halak

Ebben
tozott. A ha
a királyfi me
is mint deli

— Jól van, hát megteszem, szolt a királyfi.

Amint ugrani készült, hirtelen egy ijesztő alak bukkant ki a vízből s fenyegetően szolt:

— Jól gondold meg, királyfi, mit cselekszel! Birodalmamba akarsz jönni, hogy kiszabadítsd egy rabomat. Tudd meg, hogy ez csak úgy lehet, ha ráismersz odalent, hol Rózsikád hallá változott. Ha rá nem ismersz, te magad is örökre ott maradsz.

— Nem bánom! Vagy megszabadítom, vagy magam is oda veszek. Ugy is én okoztam veszedelmét.

És elszántan beugrott a vízbe. Mikor leért a fenekére, mintha nem is a tóban, hanem valami kristálypalotában lett volna. És a vállán ott kapaszkodott erősen a fehér tyukocska. Mellettök pedig ott állt a gonosz tündér, kárörvendő mosolyal szolván:

— Most intek s mind elhalad előtted, a hány rabom csak van. Ha el nem találod, melyik a Rózsika, te is közéjük kerülsz.

S egymásután usztak el a királyfi előtt a halak. És nagy lett aggodalma, mert hogy ismerjen ő rá Rózsikára hal alakban? Egyszerre azonban, amint egy ezüst pikkelyes karcsu halacska közeledett, a tyukocska egész erejéből nagy örömmel kezdett kodácsolni.

— Ez Rózsika! szolt a királyfi s megfogta a halacsát.

Ebben a pillanatban minden megváltozott. A halacska helyett Rózsika állott a királyfi mellett és mind a többi halak is mint deli vitézek, gyönyörű hajadonok

fogták körül a királyfit, hálálkodva, hogy megtörte a gonosz varázsi és őket is megszabadította. A helyett egyszerre csak mindnyájan kint voltak a pázsiton és egy gyönyörűsége aranyos tündér állt előttük. A fehér tyukocska pedig rászállt ennek a vállára s a tündérke így szolt:

— Derék királyfi, áldozatkészségeddel megmentetted Rózsikát és a többi elvarázsoltakat, azt a gonoszt pedig örökre ártalmatlanná tetted, mert elvesztette hatalmát. Jőjj, hű szolgám, kis tyukocskám, most már haza mehetünk, keresztleányunk boldog lesz és többé nem szorul reánk.

S eltűntek.

A királyfi és Rózsika aztán megtartották lakodalmukat olyan mulatsággal, hogy hetedhét-országra szolt a hire. És azóta boldogul élnek, ha ugyan már meg nem haltak.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIV. köt. 3-dik számában közölt rejtett rimek:

Lóban — hóban, halad — szalad.

Helyesen fejtették meg: Maderspach Juliska, Hirsch Imre, Kőváry Irén és Alice, Redlich Ella és Kornél, Heffer Teréz, Andor és Guszti.

Részen megfejtették: Jansa Paula, Buday Margitka és Dezső, Weisz Imre, Neményi Elli, Vessel Margit és Antal, Lengyel Eszti, Vili és Dávid, Krausz Emil és Lechner Otto, Horváth Margit, Mannheimer Gizella és Hermine, Sonnenfeld Teréz és Fannika, Kricskó Mihály, Kelemen Ilona, Göbl Mariska, Scharl Gyula, Schüller Frigyes.

*

A »Kis Lap« XXXIV. köt. 1-ső számában közölt rejtvény megfejtését még beküldte: Forray Jolánka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Volinics Gábor. A dob igenis hangszer, melynek a nagy zenekarban fontos szerepe van. Én magam évekkal ezelőtt hallottam is egy bécsi külvárosi színházban dob-concertet. Valami monsieur Dufresne peregettette ott a kisebb-nagyobb keretekben többé-kevésbé megfeszített bőrökön a különféle darabokat. A többi közt a francziák nemzeti dalát, a »Marseillaise«-t verte ki igen érthetőn. Magában persze a dob nem igen mondható zengő szerszámnak. — **Szemző Erzsébet.** Sokszor kijelentettem már, hogy a kinek neve a megfjétek sorában benne nem foglaltatik, annak a levelét nem kaptam meg. Így járhattál te is. Az 500 levélbélyeget köszönettel vettem s akinek szánva volt, annak át is adtam. — **Ullmann testvérek.** Ketteje meg fog jelenni. — **Szokoly Máttyás.** Hogy a te madár-druszád (a matyi) néhány latin szót is tud: ez azt jelenti, hogy sűrűn hallja. Ha pedig sűrűn hallja, ezt a te szorgalmad magyarázza. Kedves madaradnak viselt dolgait egyszer megírhatnád. — **Schön Hugo.** Szabadon vetett egyenes soraid, folyékony és hibátlan előadásod, meg a te 6 éves korod...? Mivel kételkedni nem akarok, hát egyszerűen bámulok ekkora érettségen. A rejtvényeid közül egyet közlök. — **Schüller Frigyes.** A ti családokban a szép írás, úgy látszik, közös tulajdonság. A te írásodat is nagyon dicsérhetem. Óhajtom, hogy szenvedő szemed mentől előbb erősödjék meg. Hátha orvosod jól választott szemüveggel segíthetne rajtad? — **Zabory Regina.** Van a zongora irodalomban sok esinos gyakorlat apró kezek számára is. Rövid időn azonban megnyulnak a te ujjacskaid is, és akkor képes leszel az oktáva fogásra is. — **Spitzer Sándor.** Némi változtatással az egyiket kiadom. — **Köváry testvérek.** *P* az *l* fölött már hogy jelenthetné azt, hogy: *Pál*? Figyelmesen köll az ilyesmit megszerkeszteni. — **Iványi testvérek.** A ti kis elbeszéléstekben a vásott Lajosnak megtérése nincsen kimagyarázva. A munkácska, melynek egyéb hiányai is vannak, még nem való a nyilvánosságra. De élénk megfigyelések jelekép kedves tudomásul veszem. — **Sonnenfeld testvérek.** Ha a rejtvény megfelel, miért ne? — „Hol születtem“. Tehát Stöber! De micsoda Stöber? András, János, Gábor-e? A vers gyarló. *Tanál* nem irodalmi szó; *ülte* helytelen írás. — **Ivaniszevics Lujza.** T. néni nagyon szívesen emlékezik vissza a kedves utitársra és küldi üdvözlét. Takaros levelkéd örömmre szolgált. — **Berger testvérek.** Kívánságtokhoz képest jártam el. Annácska rejtvénye nagyon jóízű, de hamarosan rá akadnának a nyitjára az ő gyakorlott olvasó társai. (Melyik *puskát* lehet meg-

enni? A *pampuskát*.) — **A. Zs.** A dolog már most el van intézve. — *Több levélről a jörőszámban.*

BÜNTETÉS.

Az írás rondasága, vagy a papiros rongyos széle miatt tekintetbe nem jöhet *U. L.* és *E., Z. A., H. M.* és *E.* levele.

G Y Á S Z.

Hosszabb szünet után ismét meg kell kongatnom a »*Kis Lap*« halálharangját. Egy fiúcskát s egy lánykát tépett ki a kegyetlen végzet a gyöngéd szülék ápoló, védelmező karjaiból.

Amaz

VALLÉ ROBERT

egy magyar édes anyának francia gyermeke. A Garonne partján született, sohasem járt Magyarországon, melynek nyelvét anyai oktatással a »*Kis Lap*« révén szerette és tanulta meg. 8 éves korában halt el *Jarre-la-Forest*-ban decz. 8-án.

A másik

KOHN GIZELLA.

Szüleinek öröme, boldogsága volt a 11 éves leányka, kinek most hideg sirhantjait öntözik forró könnyüvel. Meghalt m. é. december 13-án.

Áldjuk mi is a két szerető és szeretett gyermek tiszta emlékezetét!

Forgó bácsi.

Jótékonyság.

Az éhező gyermekeknek: Reinitz Béla 1 frt., Horváth Gizli 1 frt., Berger Jenő és Józsika 60 kr., Fisch Ernő 1 frt., Brüll Lili 1 frt., Salamin Andor 1 frt., Königstein Adél 1 forint.

E kegyes adományok a »*Pester Lloyd*« című napi lapban vannak kimutatva.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.